

FILLS DE LA CERA I DE L'ATLES RUMBAMAZIGHA

TEXT: J.M. / FOTO: J.M.M.

El cantant Miquel Gil, veu autoritzada pel que fa a les músiques d'arrel mediterrània, explica que la música popular evoluciona pel xoc i la combinació dels codis propis i entranyables amb els elements exòtics que arriben d'altres tradicions. Aquest mecanisme senzill és el que fa avançar Rumbamazigha, un projecte novíssim que demostra que la rumba catalana segueix viva al carrer, transformant-se al ritme dels canvis socials. Aquest grup reuneix joves gitanos de la Cera, fills de les famílies rumberes de tota la vida, amb immigrants de l'Atlas marroquí que han dut amb ells tota la tradició de la cançó amaziga. El resultat és una formació fresca on el ventilador de la guitarra i el ritme del caixó es troba amb els rifs de banjo i el pols del tam-tam.

Els Rumbamazigha es van conèixer i assagen als locals del Taller de Músics, molt a prop del carrer de la Cera, on han crescut Jack Tarradellas (fill de Johnny Tarradellas), Toni Reyes (fill de Peret Reyes, l'altra meitat de Chipén), Antonio Reyes i José Fuentes 'Tobalo'. El mataroní Jonathan Maya 'Petete' completa la part rumbera de l'invent. També se'ls pot sentir sota la denominació de Rumba Vella, un jove grup que interpreta un repertori de rumbes antigues, amb l'afegit d'un piano jazzístic que hi aporta un aire *cool* directament inspirat ens els anuncis de Martini.

També al Raval de Barcelona s'han establert, provinents de la serralada de l'Atlas, Ali Saadi, Ali Zahir, Abdellah Zahir i Radouan Zahir. A banda de tenir consolidat el seu propi grup de música amaziga, han iniciat amb Rumba Vella un camí en comú que va començar com un experiment i que en pocs mesos ha anat guanyant més i més cohesió. "Al principi fèiem bolos on tocàvem separats: ara els rumberos, ara els amazics —explica Tarradellas—, però de mica en mica vam veure que hi havia un potencial, que es podia crear un clima original si aconseguíem tocar tots junts tota l'estona." Però, què hi ha d'igual i què costa més de lligar entre els dos estils? "Hi ha diferències importants. Una de les més clares és que ells ho fan tot a compassos a sis o set, i nosaltres sempre a quatre. Això ens va trencar el cap. Però després vam anar veient que la seva base enganxa molt bé amb el nostre ventilador", assegura. Mentre escrivim aquest reportatge, Rumbamazigha segueix assajant cada dia, buscant un so nou nascut a la Barcelona del segle XXI i en evolució permanent: el grup s'hi acaba d'incorporar un violinista.

**"VAM COMENÇAR
AIXO COM
UN EXPERIMENT
ESTRANY; ARA
ASSAGEM CADA
DIA I HEM TROBAT
UN CLIMA IDEAL"**